

1 Październik

Teresy Remigiusza Danuty Igora **Romana**
Św. Teresy od Dzieciątka Jezus, Dziewicy (*WO*)
św. Bawona z Gandawy (+ ok. 659)
św. Domnina m. (+ IV w.)
św. Romana Hymnografa dk. (+ 650)
śwśw. Werysymba, Jego siostr Maksymy i Julii, mm. (+ 303)

Maria Franciszka Teresa Martin urodziła się w Alençon (Normandia) w 1873 roku, jako dziewiąte dziecko Ludwika i Zofii. Kiedy **miała** 4 lata, umarła jej matka. Wychowana w pobożnej rodzinie chrześcijańskiej i w internacie benedyktynek w Lisieux, w piętnastym roku życia - za osobistą dyspensą Leona XIII - wstąpiła do klasztoru karmelitanek. Tam otrzymała imię Teresy od Dzieciątka Jezus. W zakonnym życiu zadziwiała jej dojrzałość duchowa. Starła się doskonale spełniać wszystkie, nawet najmniejsze obowiązki. Nazwała tę drogę do doskonałości "małą drogą dzieciństwa Bożego". W 1890 roku złożyła śluby. W trzy lata później została mistrzynią nowicjuszek. Widząc, że miłość Boga jest zapomniana, oddała się Bogu jako ofiara za zbawienie świata. Swoje przeżycia i cierpienia opisała w księdze "Dzieje duszy". Zmarła na gruźlicę 30 września 1897 roku, zapowiadawszy: "Chcę, przebywając w niebie, czynić dobro na ziemi. Po śmierci spuszczyć na nią deszcz róż". Beatyfikował ją Pius XI w 1923 roku, kanonizował w dwa lata później. Jest patronką zakonów: karmelitanek, teresek, terezjanek, misjonarzy misji katolickich, [archidiecezji łódzkiej](#), Francji.

W IKONOGRAFII w. **Teresa** przedstawiana jest na podstawie autentycznych fotografii. Jej atrybutami są: Dziecię Jezus, księga, pęk róż, pióro pisarskie.

2 Październik

Antoniego Teofila Dionizego Sławomira
Św.Św. Aniołów Stróżów (*WO*)
Bł. Antoniego Chevrier, wyznawcy (+ 1879)
św. Eleuteriusza żołnierza **m.** (+ ok. 680)
św. Geryna m. (+ ok. 678)
św. Leodegara bpa (+ 675)
św. Teofila mn. (+ VIII w.)

Bl. Antoni Chevrier, wyznawca (+ 1879). Jałmużnik oraz organizator przystani dla ubogich i dzieci. Kongresy Eucharystyczne zawdzięczają mu swe powstanie. Jan Paweł II beatyfikował go w 1986 roku.

Obrazki z wizerunkiem **Anioła Stróża** wiszą nad łóżeczkami większości polskich dzieci, a rodzice oraz dziadkowie, składając po raz pierwszy ręce dziecka do modlitwy, uczą je modlitwy: "Aniele Boży, Stróżu mój, Ty zawsze przy mnie stój...".

Pismo Święte nie pozostawia wątpliwości co do istnienia aniołów, posłańców Bożych, którzy uczestniczą w dziejach zbawienia człowieka. Te, czysto duchowe, istoty pośredniczą między Bogiem a ludźmi. Po objawieniach Antoniny d'Astanac wiadomo, że możemy wypraszać z nieba pomoc Kościołowi, odmawiając Koronkę Anielską na cześć chórów: Serafinów, Cherubinów, Tronów, Panowań, Mocy, **Potę**, Księstw, Archaniołów i Aniołów.

Aniołowie byli obecni w nauczaniu Kościoła już od pierwszych wieków, w dziełach wybitnych myślicieli chrześcijańskich, m.in. św. Augustyna, św. Hieronima, czy św. Bazylego. Do grona świętych, którzy szczególnie czcili aniołów, należeli także m.in. **Bernard** z Clairvaux, Stanisław Kostka, Franciszek Salezy czy Jan Bosko.

Aniołom oddawano cześć już w liturgii starochrześcijańskiej, **ale** osobne święto pojawiło się dopiero w XV w. na Półwyspie Iberyjskim, zwłaszcza na terenie Hiszpanii oraz we Francji. Papież Pius V, ascetyczny dominikanin propagujący reformy soboru trydenckiego, zniósł owo

święto w drugiej połowie XVI w., likwidując zwyczaje narodowe w liturgii. W 1608 r. zostało ono przywrócone przez Pawła V, w 1670 r. Klemens X rozszerzył je na cały Kościół, a w 1893 r. Leon XIII wyznaczył w kalendarzu termin na 2 października.

Jan XXIII wspominał, że kiedy był nuncjuszem apostolskim we Francji, miał zwyczaj - przed spotkaniami z ważnymi osobistościami - prosić swego Anioła Stróża, aby porozumiał się z Aniołem Stróżem jego rozmówcy. Dzięki temu bywali oni lepiej usposobieni do spotkania...

3 Październik

Ewalda Teresy Gerarda Kasjana Heliodora

śwśw. Dionizego, Fausta, Kajusa, Piotra, Pawła, mm. (+ III w.)

bł. Dominika Spadofory zk. (+ 1521)

śwśw. Ewalda Białego i Ewalda Czarnego misjonarzy, mm. (+ 690/696?)

św. Froilana bpa (+ 905)

św. Gerarda op. (+ 959)

św. Hezychiusza wyznawcy (+ IV w.)

św. Kandydy m. (+ ok. III w.)

św. Maksymiana bpa Bagai (+ V w.)

św. Marii Józefy Rosello zk. (+ 1880)

Święci Ewald Biały i Ewald Czarny. Przydomki obu świętych męczenników, wspominanych dzisiaj łącznie, brzmią nam dziwnie znajomo, jeśli tylko pamiętamy z kart dziejów ojczystych dwóch książąt sandomiersko-krakowskich: Leszka Białego i Leszka Czarnego. Oddajemy więc cześć świętym, którym - za sprawą odmiennego koloru włosów -

nadano takie przydomki jak naszym książętom. A były one potrzebne, ponieważ obaj nosili to samo germańskie imię - Ewald, które oznaczać ma sprawiedliwego rządcę. Warto odnotować, że później występowało ono również jako nazwisko. Nosili je m.in. biblista, orientalista i polityk niemiecki Heinrich Ewald, czy duński poeta i dramaturg Johannes Ewald.

Pod koniec VII w. Ewald Biały i Ewald Czarny wyruszyli z Anglii na misję, tak jak czynili to wcześniej mnisi z Irlandii. O ich losach, zwłaszcza o pobycie na Zielonej Wyspie, opowiedział współczesny im Beda. Mieli prowadzić misję od Fryzji aż po dolny brzeg rzeki **Lippe**, która jest prawym dopływem Renu.

Ewangelizację pragnęli rozpocząć od nawrócenia wodza plemienia, ale - utożsamieni ze zniechęconymi Frankami - zostali zdradzeni przez przewodnika, który wydał ich na pastwę miejscowej ludności. Doprowadziło to do tragicznego zakończenia misji, ponieważ oboje ponieśli męczeńską śmierć. Ewald Biały oddał życie za wiarę, **ginąc** od miecza, natomiast dla Ewalda Czarnego los był bardziej okrutny: torturowano go, a potem żywcem poćwiartowano. Stało się to, prawdopodobnie, pomiędzy 690 a 696 r.

Ich ciała wrzucono do Renu, a kiedy zostały odnalezione, Pepin z Heristalu - pierwszy majordom Austrazji, z rodu Karolingów - wydał rozkaz, aby relikwie męczenników zostały przeniesione do świątyni św. Klemensa w Kolonii. Lud czci ich obecnie jako patronów Westfalii.

4 Październik

Franciszka Rozalii Edwina Marka Petroniusza Aury Manfreda

Św. Franciszka z Asyżu (*WO*)

św. Aurei ksieni (+ 666)

śwśw. Kajusa, Fausta, Euzebiusza, Cheremona, Lucjana, mm. (+ III w.)

śwśw. Kryspusa i Kajusa (+ I w.)

św. Petroniusza bpa (+ 450)

św. Piotra bpa m. (+ 715)

Św. Franciszek z Asyżu, diakon. Jan Bernardone urodził się w Asyżu 1182 roku. Był synem zamożnego kupca Piotra i Joanny Pica. Ojciec po powrocie z Francji do imienia syna Jan dodał Franciszek (Francuzik). Jako młody człowiek Franciszek odznaczał się wrażliwością, lubił poezję, muzykę. Ubierał się dość ekstrawagancko. Był to czas jego beztróskiego życia. Podczas zbrojnego konfliktu między Asyżem a Perugią wziął

udział w walce i dostał się do niewoli. Prawie roczny pobyt w więzieniu poważnie nadwerzęził jego zdrowie. Po powrocie do domu ciężko zachorował. Wówczas powziął zamiar zmiany życia. Nie był on jednak trwały. W roku 1205 uzyskał ostrogi rycerskie i udał się na wojnę, prowadzoną między Fryderykiem II a papieżem. W Spoleto miał sen, w którym usłyszał wezwanie Boga. Powrócił do Asyżu. Podjął modlitwę, umartwienia i posługę ubogim. Pewnego dnia w kościele św. Damazego usłyszał głos: "Franciszku, napraw mój Kościół." Wezwanie zrozumiał dosłownie, więc zabrał się do odbudowy zrujnowanej świątyni. Aby uzyskać potrzebne fundusze, wyniósł z domu kawał sukna. Ojciec zareagował na to wydziedziczeniem syna. Pragnąc nadać temu charakter urzędowy, dokonał tego wobec biskupa. Na placu publicznym, pośród zgromadzonego tłumu przechodniów i gapiów, rozegrała się dramatyczna scena między ojcem a synem. Po decyzji ojca o wydziedziczeniu Franciszek zdjął z siebie ubranie, które kiedyś od niego dostał, i nagi złożył mu je u stóp mówiąc: "Kiedy wyrzekł się mnie ziemski ojciec, mam prawo Ciebie, Boże, odtąd wyłącznie nazywać Ojcem." Po tym wydarzeniu Franciszek zajął się odnową zniszczonych wiekiem kościołów. 24 lutego 1208 roku podczas czytania Ewangelii o rozesłaniu uczniów uderzyły go słowa: "Nie bierzcie na drogę torby ani dwóch sukien, ani sandałów, ani laski" ([Mt 10,10](#)). Odnalazł swoją drogę życia. Zrozumiał, że chodziło o budowę trudniejszą - odnowę Kościoła targanego wewnętrznymi niepokojami i herezjami. Założył zakon Braci Mniejszych, franciszkanów (1209), którzy oddawali się wędrownemu kaznodziejstwu. Później z pomocą św. Klary założył drugi zakon - żeński, klaryski (1211). Wreszcie dla świeckich założył tzw. trzeci zakon (1221). Uczestniczył w Soborze Laterańskim IV. Z myślą o ewangelizacji pogan wybrał się na Wschód. W Egipcie dotarł do sułtana Meleka-el-Kamela, który wystawił mu glejt, dzięki któremu odbył pielgrzymkę do Ziemi Świętej. Na Boże Narodzenie 1223 roku, podczas jednej ze swoich misyjnych wędrówek, w Greccio zainscenizował religijny mimodram. W żłobie, przy którym stał wół i osioł, położył małe dziecko na sianie. Po czym odczytał fragment Ewangelii o narodzeniu Pana Jezusa i wygłosił homilię. Inscenizacją owego "żywego obrazu" nadal początek "żłobkom", "jasełkom", teatrowi nowożytnemu w Europie. W ostatnich latach życia usunął się do Alverni. Tam podczas czterdziestodniowego postu - 14 września 1224 roku - otrzymał stygmaty Męki Pańskiej. Aprobował świat i stworzenie, obdarzony był niewiarygodnym osobistym wdziękiem. Dzięki niemu świat ujrzał ludzi z kart Ewangelii: prostych, odważnych, pogodnych. Wywarł olbrzymi wpływ na życie duchowe i artystyczne średniowiecza. Kiedy umierał w Asyżu 3 października 1226 roku, kazał zwlec z siebie odzienie i położyć na ziemi. Rozkrzyżował przebite stygmatami ręce. Z psalmem 141 na ustach odszedł. Miał 45 lat. W dwa lata później kanonizował go Grzegorz IX. Najpopularniejszym tekstem św. Franciszka jest "Pieśń słoneczna". Pozostawił po sobie pisma: "Napomnienia", listy, teksty poetyckie, modlitewne. Św. Franciszek jest patronem zakonów, m. in: albertynów, franciszkanów, kapucynów, franciszkanów konwentualnych, bernardynek, kapucynek, klarysek, koletanek; tercjarzy; Włoch, Asyżu, Bazylei; Akcji Katolickiej; aktorów, ekologów, niewidomych, pokoju, robotników, tapicerów, ubogich, więźniów.

*Pochwalony bądź, Panie mój, ze wszystkimi Twoimi stworzeniami,
szczególnie z panem bratem słońcem,
przez które staje się dzień i nas przez nie oświecasz.*

[...]

*Pochwalony bądź, Panie mój, przez brata księżyc i gwiazdy,
uksztaltowałaś je na niebie jasne i cenne, i piękne.*

[...]

Pochwalony bądź, Panie mój, przez brata ogień, którym rozświecisz noc;

*a on jest piękny, i radosny, i krzepki, i mocny.
Pochwalony bądź, o Panie mój, przez siostrę naszą matkę ziemię,
która nas żywi i chowa,
i wydaje różne owoce z barwnymi kwiatami i trawami.*

Św. Franciszek, "Pieśń słoneczna"

W IKONOGRAFII św. Franciszek ukazwany jest w habicie franciszkańskim, czasami ze stygmatami. Bywa przedstawiany w otoczeniu ptaków. Jego atrybutami są: baranek, krucyfiks, księga, ryba w ręku.

MODLITWA FRANCISZKAŃSKA

*O Panie, uczyni z nas narzędzia
Twego pokoju,
abyśmy siali miłość
tam, gdzie panuje nienawiść;
wybaczenie,
tam gdzie panuje krzywda;
jedność,
tam gdzie panuje zwątpienie;
nadzieję,
tam gdzie panuje rozpacz:
światło,
tam gdzie panuje mrok;
radość,
tam gdzie panuje smutek.
Spraw, abyśmy mogli
nie tyle szukać pociechy,
co pociechę dawać;
nie tyle szukać zrozumienia,
co rozumieć:
nie tyle szukać miłości,
co kochać;
albowiem dając - otrzymujemy;
wybacząc - zyskujemy przebaczenie;
a umierając,
rodzimy się do wiecznego życia,
przez Jezusa Chrystusa. Pana naszego.*

5 Październik

Faustyny Placyda Apolinarego Rajmunda Flory Igora Bartłomieja Charytyny
Św. Faustyny Kowalskiej, zakonnicy (WO)
św. Apolinarego bpa (+ ok. 250)
św. Attylana bpa (+ ok. 916)
bł. Bartłomieja Longo wyznawcy (+1926)
św. Charytyny m. (+ IV w.)

śwśw. Placyda, Maura, Eutychiusza, Wiktora, Flawii, Donata, Firmata, Fausta, mm. (+ VI w.)
bł. Rajmunda z Kapui zk. (+ 1399)
św. Trazeasza bpa (+ ok. 175)

Helena Kowalska urodziła się 25 września 1905 roku w Głogowcu niedaleko Łodzi. Pochodziła z wiejskiej ubogiej rodziny. Mając 16 lat pracowała jako służąca. W cztery lata później została przyjęta do klasztoru sióstr Matki Bożej Miłosierdzia w Warszawie. Nadano jej imię Faustyna. Wykonywała prace służebne w ogrodzie, w kuchni w piekarni, na furcie. Miała jedno pragnienie. uświęcić się wśród pracy i cierpienia. Posiadając zaledwie elementarne wykształcenie sięgnęła szczytów nieba. Była obdarzona darem modlitwy kontemplacyjnej. Na polecenie spowiednika spisała swe mistyczne przeżycia w "Dzienniczku", który stanowi perłę duchowości chrześcijańskiej. Ogłosiła na nowo ludziom wielkie ewangeliczne przesłanie o Miłosierdziu Boga. Na podstawie objawień poleciła namalować obraz Zbawiciela z podpisem "Jezu Ufam Tobie". Zmarła 5 października 1938 roku w Krakowie-Łagiewnikach Beatyfikowana w 1993 roku, a 30 kwietnia 2000 roku kanonizowana na placu św. Piotra w Rzymie przez Jana Pawła II

W IKONOGRAFII św. Faustyna przedstawiana jest w czarnym habicie, stroju swego zgromadzenia

6 Październik

Brunona Artalda Artura Fryderyki Gawła Rodzislawa Arnolda Marii Franciszki Bronislawa

Św. Brunona, Kapłana (*WD*)

Św. Faustyny Kowalskiej, zakonnicy *W diecezji włocławskiej (WO)*

św. Adalberona bpa (+ 1090)

św. Artalda zk. bpa (+ 1206)

św. Magnusa bpa (+ VII w.)

św. Marii Franciszki od pięciu Ran Pana Jezusa dz. (+ 1791)

św. Romana boa w Auxerre (+ ok. 550)
św. Wiary (+ III w.)

Św. Brunon Kartuz XVII w.
Rzym, Bazylika Watykańska

Św. Brunon urodził się w Kolonii około 1030 roku. Kształcił się w Kolonii i Reims, po czym prowadził szkołę katedralną. W 1055 roku otrzymał kanonię. Następnie przyjął święcenia kapłańskie. Arcybiskup Manasses i mianował go swoim kanclerzem. Kiedy Brunon wystąpił przeciw niemu z powodu symonii, stracił urząd, majątek i musiał opuścić miasto. Wrócił do Reims w 1080 roku, gdzie zaproponowano mu biskupstwo. Jednak nie przyjął tej godności. W 1084 roku pod Grenoble, w okolicy gór Chartreuse, założył z sześciu towarzyszami osadę eremicką, zwaną Wielką Kartuzją, która stała się kolebką nowego zakonu-kartuzów. W 1090 roku został wezwany do Rzymu przez swojego dawnego ucznia - papieża Urbana II - na doradcę. Dwa lata później, otrzymawszy zgodę papieża na opuszczenie Rzymu, udał się do nowej pustelni. Założył ją w La Torre. W pobliskim zaś San Stefano in Bosco stworzył filię. Tam zmarł w 1101 roku. Nie był oficjalnie kanonizowany Jego kult potwierdził oficjalnie Grzegorz XV (1623). Jest patronem kartuzów.

W IKONOGRAFII św. Brunon przedstawiany jest w białym habicie kartuzów. Jego atrybutami są: gałązka oliwna, globus, krzyż, mitra i pastorał u stóp, palec przy ustach, czaszka.

7 Październik

Sergiusza Bakchusa Marka Mireli Justyny Andrzeja Rościslawy Amelii

Najśw. Maryi Panny Różańcowej (WO)

Św. Sergiusza i św. Bakchusa, męczenników (+ III/IV w.)

św. Augusta kpł. (+ ok. 560)

św. Justyny z Padwy dz. m. (+ I/II w.)

śwśw. Marcelego, Apulejusza, mm. (+ I w.)

św. Marka pp. (+ 336)

św. Mateusza Carrieri zk. (+ 1470)

Św. Sergiusz i św. Bakchus, męczennicy (+ III/IV w.). Najbardziej popularni święci starożytnego Wschodu. Nie zachowały się o nich bliższe informacje. Starożytna "Passio" prezentowała ich jako oficerów cesarskich wojsk pogranicznych stacjonujących nad Eufratem. Za swe przekonania religijne zostali uwięzieni i poddani torturom. Ponieśli śmierć w czasach Maksymiliana lub Maksyma Dyzmy. "Martyrologium rzymskie" podaje lakoniczną notę: "Bakchusa tak długo chłostano żelaznymi knutami, aż poraniony na całym ciele wyzionął ducha, wyznając nieustannie Jezusa Chrystusa. Sergiuszowi zaś włożono na nogi buty nabite wewnątrz gwoździemi. a ponieważ niezłomnie trwał w swojej wierze, ścięto go mieczem." Odzwierciedleniem rozpowszechnionego kultu Świętych są liczne kościoły Wschodu, powstałe już w V wieku, oraz bogata ikonografia ruska.

W IKONOGRAFII Święci męczennicy przedstawiani są z insygniami oficerskimi. Ich atrybutem jest krzyż, korona i palma męczeńska.

8 Październik

Ludwika Brygidy Pelagii Walerii Sergiusza Wojśławy Enodiusza
Św. Ludwika Bertranda, kapłana
św. Artemona kpł. m. (+ III/IV w.)
św. Ewodiusza bpa (+ V w.),
śwśw. Palacjaty i Laurencji, mm. (+ III/IV w.)
św. Pelagii dz. m. wAntiochii (+ 302)
św. Reparaty dz. m. (+ poł. III w.)
św. Walerii z Honnecourt (+ VII w.)

Św. Ludwik Bertrand, kapłan, urodził się w 1526 roku w Walencji. Pragnął pójść za Chrystusem. Wobec sprzeciwu ojca uciekł z domu. Wstąpił do dominikanów. Kiedy składał śluby zakonne, miał 19 lat. Kapłaństwo przyjął w 1547 roku. Jego życie zakonne ożywiało pragnienie pracy misyjnej. 14 lutego 1562 roku wyruszył okrętem do Ameryki Południowej. Dotarł do Kolumbii. Tam pieszo przemierzał ogromne obszary, głosząc Ewangelię. Był opiekunem i obrońcą Indian. Zyskał przydomek "apostoła Indian". Niezmierne trudy misyjne, surowe warunki życia wyniszczyły o. Ludwika. Musiał wracać do Walencji. Tutaj podjął pracę przede wszystkim w konfesjonale. Był spowiednikiem m. in. św. Teresy z Avili. Zmarł 9 października 1581 roku. Beatyfikował go Paweł V (1608), kanonizował Klemens X (1671).

9 Październik

Wincentego Dionizego Ludwika Jana Arnolda

Bł. Wincentego Kadłubka, Biskupa (*WO*)

W diecezjach kieleckiej i sandomierskiej - patrona diecezji (WO)

W archidiecezji krakowskiej (Święto)

św. Abrahama bpa patriarchy

św. Dionizego bpa m. (+ 258)

św. Deusdedit op. (+ 834)
św. Gislana bpa mn. (+ ok. 685)
św. Publii ksieni (+ poł. IV w.)

Wincenty Kadłubek urodził się w roku 1160 w Karwowie po Opatowem. Pochodził z rodu Porajów herbu Róża. Studiował w Paryżu i Bolonii. Przyjął święcenia jako kapłan diecezji kraskowskiej. Mając 34 lata objął prepozyturę w kolegiacie sandomierskiej. W roku 1203 został biskupem w Krakowie. Brał udział w obradach Soboru Laterańskiego IV. Po kilkunastu latach rządów zrzekł się biskupstwa i przywdział habit cystersów w Jędrzejowie. Tam zmarł w roku 1223.

Jako pierwszy Polak opisał dzieje narodu w "Kronice polskiej".

Beatyfikował go Klemens XIII w 1764 roku.

Jest patronem archidiecezji warmińskiej oraz diecezji kieleckiej, sandomierskiej.

W IKONOGRAFII bł. Wincenty przedstawiany jest w stroju biskupim.

Jego atrybutami są pastorał oraz infuła u stóp.

10 Październik

Marii Leona Daniela Franciszka Paulina Pauliny Jana
Św. Dionizego Biskupa i Towarzyszy, Męczenników (*WD*)

Św. Jana Leonardiego Kapłana (*WD*)

Bł. Marii Angeli Zofii Truszkowskiej zakonnicy (*WD*)

W diecezji kaliskiej (WO)

śwśw. Daniela zk. Samuela zk. mm. (+ 1227)

św. Gereona m. (+ III w.)

św. Paulina z Yorku bpa (+ 644)

św. Pinytosa bpa Knossos (+ ok. 180)

W połowie II wieku papież św. Fabian wysłał kilku biskupów, aby głosili Ewangelię w Galii. Jednym z nich był św. **Dionizy**, który został pierwszym biskupem Paryża. Pomagali mu **kapłan o imieniu Rustyk i diakon Eleuter**. Misja świętobliwych mężów była tak owocna, iż kapłani pogańscy zaczęli tracić zwolenników. Podszepnęli więc gubernatorowi rzymskiemu, aby uwięził misjonarzy i skazał ich na śmierć. Trzej słudzy Boży wycierpieli wspólne męczeństwo na placu zwanym Vicus Catulliacus, obecnie St. Denis, około roku 275. Na miejscu kaźni zbudowano opactwo św. Dionizego (St. Denis), w którym później chowano wszystkich królów Francji.

Jan Leonardi urodził się w roku 1543 we Włoszech; od dzieciństwa szukał samotności i oddawał się modlitwie i medytacjom. Najpierw był uczniem w aptece w Lukce, mając trzydzieści dwa lata został kapłanem i założył w tym mieście kongregację kleryków

regularnych Matki Bożej, którzy w krótkim czasie pracą duszpasterską i poświęceniem zmienili zupełnie oblicze przeżartego herezjami i niezgodą miasta. Początkowo powziął zamiar poświęcenia się misjom zagranicznym, skoro jednak św. Filip Nereusz okazał, że zgromadzenie jego przeznaczyła Opatrzność dla Włoch, porzucił myśl pierwotną i postanowił wychowywać przyszłych misjonarzy w kraju. Wspólnie ze świątobliwym biskupem Vives zgromadził kapłanów, którzy zajęli się kształceniem kandydatów na misjonarzy. Był to początek Instytutu Propagandy Wiary. Umarł w Rzymie 9 października 1609 roku, gdy opiekował się ofiarami wielkiej zarazy. Kanonizowany w roku 1938 ze św. Andrzejem Bobolą.

Bł. Maria Angela Zofia Truskowska urodziła się 16 maja 1825 roku. Ojciec jej był prawnikiem. Przy współudziale bł. Honorata Koźmińskiego założyła Zgromadzenie Sióstr Felicjanek w Warszawie (1855), zajmujące się dziećmi. W czasie powstania styczniowego felicjanki zamieniały ochronki na szpitale polowe. Za patriotyczną działalność zgromadzenie uległo kasacji. **Maria** Angela przeniosła się do Krakowa i tam założyła kolejny dom. Pomoc potrzebującym łączyła z głęboką modlitwą, a szczególnie z adoracją Najświętszego Sakramentu.

Zmarła 10 października 1899 roku.

Jej "życie znaczone było miłością. Była to troska o wszystkich głodnych chleba, serca i domu oraz prawdy ewangelicznej" - powiedział o niej Jan Paweł II, który beatyfikował ją w 1993 roku.

11 Październik

Aleksandra Aldony Dobromiły Firmina Placydii Brunona Emila

Św. Aleksandra Sauli, biskupa (1534 - 1592)

św. Brunona z Kolonii bpa (+ 965)

św. Emanuela Torres Acosta zk. (+ 1887)

św. Firmina bpa (+ ok. 552)

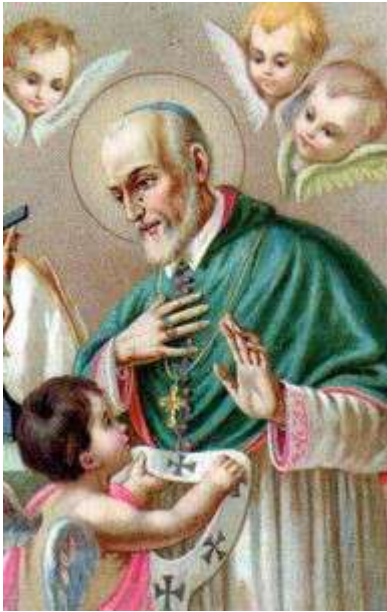
św. Gumara (+ 775)

św. Kanika kpl. op. (+ 600)

św. Placydii dz. (+ 532)

św. Sarmaty (+ 357)

śwśw. Taraka, Probusa, Andronika, mm. (+ 304)

Św. Aleksander Sauli, biskup (1534-1592). Urodził się w Mediolanie. Mając 17 lat wstąpił do barnabitów. W 1556 roku otrzymał święcenia kapłańskie. Studia w Pawii zakończył doktoratem. Był profesorem uniwersytetu, następnie generałem zakonu. W roku 1570 został biskupem w Alerii na Korsyce. Rozwinął duszpasterstwo dzieci, chorych, marynarzy, pielgrzymów. Żył jak najuboższy mnich. Po dwudziestu latach pracy ofiarowano mu biskupstwo w Pawii. Tam podczas wizytacji pasterskiej zmarł. Przy śmierci prosił spowiednika, aby mu czytał Mękę Pańską. Beatyfikował go Benedykt XIV (1741), kanonizował Pius X (1904).

12 Październik

Edwina Maksymiliana Eustachego Rudolfa Serafina Witolda Gaudentego

Bł. Jana Beyzyma, prezbitera(*WD*)

Św. Edwina, króla (584 - 633)

św. Domniny m. (+ kon. III w.)

śwśw. Feliksa bpa, Cypriana bpa, mm. (+ ok. 484)

św. Monasa bpa Mediolanu (+ ok. 300)
św. Serafina z Montegranaro zk. (+ 1604)
św. Walfryda bpa Yorku (+ 709)

Jan Beyzym urodził się 15 maja 1850 roku w Beyzymach na Wołyniu. Po ukończeniu gimnazjum w Kijowie w 1872 r. wstąpił do Towarzystwa Jezusowego (jezuitów). 26 lipca 1881 r. w Krakowie przyjął święcenia kapłańskie. Przez wiele lat był wychowawcą i opiekunem młodzieży w kolegiach Towarzystwa Jezusowego w Tarnopolu i Chyrowie.

W wieku 48 lat podjął decyzję o wyjeździe na misje. Prośba, którą 23 października 1897 roku skierował do generała zakonu jezuitów, o. Ludwika Martina, świadczy o tym, że była ona głęboko przemyślana:

Rozpalony pragnieniem leczenia trędowatych, proszę usilnie Najprzewielebniejszego Ojca Generała o łaskawe wysłanie mnie do jakiegoś domu misyjnego, gdzie mógłbym służyć tym najbardziej potrzebującym ludziom, dopóki będzie się to Bogu podobało. Wiem bardzo dobrze, co to jest trąd i na co muszę być przygotowany; to wszystko jednak mnie nie odstrasza, przeciwnie, pociąga, ponieważ dzięki takiej służbie łatwiej będę mógł wynagrodzić za swoje grzechy.

Generał wyraził zgodę. Początkowo o. Beyzym miał jechać do Indii, ale nie znał języka angielskiego. Udał się więc na Madagaskar, gdzie językiem urzędowym był francuski, którego Beyzym uczył się już w Chyrowie. Tam oddał wszystkie swoje siły, zdolności i serce opuszczonym, chorym, głodnym, wyrzuconym poza nawias społeczeństwa; szczególnie dużo uczynił dla trędowatych. Zamieszkał wśród nich na stałe, by opiekować się nimi dniem i nocą. Stworzył pionierskie dzieło, które uczyniło go prekursorem współczesnej opieki nad trędowatymi. Z ofiar zebranych głównie wśród rodaków w kraju (w Galicji) i na emigracji wybudował w 1911 r. Maranie szpital dla 150 chorych, by zapewnić im leczenie i przywracać nadzieję. W głównym ołtarzu szpitalnej kaplicy znajduje się sprowadzona przez o. Beyzyna kopia obrazu Matki Boskiej Częstochowskiej. Do dzisiaj chorzy Malgaszę otaczają Maryję z Jasnej Góry wielką czcią. Szpital bowiem istnieje do dziś.

Wyczerpany pracą ponad siły, o. Beyzym zmarł 2 października 1912 roku, otoczony nimbem bohaterstwa i świętości. Śmierć nie pozwoliła mu zrealizować innego cichego pragnienia - wyjazdu na Sachalin do pracy misyjnej wśród katorżników.

Proces beatyfikacyjny o. Jana Beyzyna SJ - "posługacza trędowatych" rozpoczął się w 1984 roku. Dekret Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych dotyczący heroicznego życia i cnót o.

Beyzyma został odczytany w obecności Jana Pawła II w Watykanie 21 grudnia 1992 roku. W marcu br. kard. Macharski zamknął dochodzenie kanoniczne w sprawie cudownego uzdrowienia młodego mężczyzny za wstawiennictwem Jana Beyzyma. Jego beatyfikacji dokonał podczas swej ostatniej pielgrzymki do Polski Jan Paweł II. Na krakowskich Błoniach 18 sierpnia 2002 r. mówił on m.in.:

Pragnienie niesienia miłosierdzia najbardziej potrzebującym zaprowadziło błogosławionego Jana Beyzyma - jezuitę, wielkiego misjonarza - na daleki Madagaskar, gdzie z miłości do Chrystusa poświęcił swoje życie trędowatym. Służył dniem i nocą tym, którzy byli niejako wyrzuceni poza nawias życia społecznego. Przez swoje czyny miłosierdzia wobec ludzi opuszczonych i wzgardzonych dawał niezwykle świadectwo Ewangelii. Najwcześniej odczytał je Kraków, a potem cały kraj i emigracja. Zbierano fundusze na budowę na Madagaskarze szpitala pod wezwaniem Matki Boskiej Częstochowskiej, który istnieje do dziś. Jednym z promotorów tej pomocy był św. Brat Albert.

Dobroczynna działalność błogosławionego Jana Beyzyma była wpisana w jego podstawową misję: niesienie Ewangelii tym, którzy jej nie znają. Oto największy dar: dar miłosierdzia - prowadzić ludzi do Chrystusa, pozwolić im poznać i zakosztować Jego miłości. Proszę was zatem, módlcie się, aby w Kościele w Polsce rodziły się coraz liczniejsze powołania misyjne. W duchu miłosierdzia nieustannie wspierajcie misjonarzy pomocą i modlitwą.

13 Październik

Honorata Edwarda Teofila Januarego Geralda

Bł. Honorata Koźmińskiego, kapłana (WO)

W diecezji łowickiej głównego patrona diecezji (Uroczystość)

św. Chelldonii dz. (+ XII w.)

śwśw. Januarego, Fausta, Marcjalisa, Karpusa, mm. (+ I w.)

św. Kolmana m. (+ 1012)

św. Komgana op. (+ VIII w.)

bł. Magdaleny Panatrieri zk. (+ 1503)

św. Reginbalda bpa (+ 1039)

św. Teofila bpa Antiochii (+ ok. 180)

św. Wenancjusza op. (+ V w.)

Wacław Koźmiński urodził się w rodzinie inteligenckiej w 1829 roku w Białej Podlaskiej. Maturę uzyskał w Płocku. Studiował na wydziale budownictwa przy Szkole Sztuk Pięknych w Warszawie. Jego młodzięcze lata cechowała obojętność wobec Boga. Pod zarzutem przynależności do spisku politycznego został aresztowany i osadzony w X pawilonie Cytadeli warszawskiej. W więzieniu zachorował na tyfus. Po jedenastu miesiącach więzienia został

zwolniony Przeżycia więzienne radykalnie zmieniły jego stosunek do Boga. Po ukończeniu studiów wstąpił do klasztoru kapucynów (1848), przyjmując imię zakonne Honorat. Wyświęcony na kapłana w 1852 roku. Był wybitnym kaznodzieją oraz znanym spowiednikiem. Swoją głęboką religijnością i troską o człowieka zjednywał wielu ludzi dla Chrystusa. O. Honorat założył szereg zgromadzeń zakonnych - do dziś istnieją trzy zgromadzenia habitowe: felicjanki - powołane razem z bł. Marią Angelą Zofią Truszkowską (zob. 10 października), serafitki, kapucynki, i czternaście bezhabitowych, tzn. utajonych przed carskim zaborcą, który po kasacie klasztorów nie dopuszczał do ich odrodzenia się czy powstawania nowych. Zgromadzenia o. Honorata podejmowały prace charytatywne i apostołskie m. in. wśród młodzieży szkolnej i rzemieślniczej, w fabrykach, wśród ludu wiejskiego, w przytułkach dla ludzi starych i upośledzonych. Po powstaniu styczniowym skasowano klasztor w którym przebywał. Zakonników wśród nich i o. Honorata, wywieziono do Zakroczyimia. Ostatecznie osiadł on w Nowym Mieście nad Pilicą. Wyczerpany pracą apostołską, zmarł w opinii świętości 16 grudnia 1916 roku. Beatyfikował go Jan Paweł II (1988).

W IKONOGRAFII bł. Honorat przedstawiany jest w habitcie kapucynów.

14 Październik

Kaliksta Gaudentego Małgorzaty Bernarda Radzyna Fortunata Liwii

Św. Kaliksta I, Papieża i Męczennika (WD)
Św. Małgorzaty Marii Alacoque, Dziewicy (WD)
Św. Radzima Gaudentego, biskupa
W archidiecezji gnieźnieńskiej (WO)

ROZNIKA POŚWIĘCENIA KOŚCIOŁA KATEDRALNEGO W ŁOWICZU
W diecezji łowickiej (Święto)

Św. Teresy z Avila, Dziewicy i Doktora Kościoła
W archidiecezji łódzkiej (WD)
św. Burkharda bpa (+ 754)
św. Dominika Lorykata "Opancerzonego" ps. (+ 1060)
św. Donacjana bpa Reims (+ IV w.)
św. Fortunata bpa (+ ok. 542)
św. Fortunaty dz. m. (+ pocz. IV w.)
św. Gaudentego bpa (+ III/IV w.)
św. Justa bpa Lyonu (+ IV w.)
św. Rustyka bpa (+ VI w.)

Św. Kalikst I, papież, męczennik (+222/223?). Był niewolnikiem Karpofora, który dał mu wolność. Po powrocie z zesłania w kopalniach na Sardynii został archidiaconem. Zarządzał

cmentarzem przy Via Appia w Rzymie, który do dziś nosi jego imię. W 217 roku został wybrany papieżem. Jego pontyfikat trwał 5 lat. W tym czasie zajął zdecydowane stanowisko wobec herezji sabelianizmu i monarchizmu, które błędnie interpretowały tajemnicę Trójcy Świętej, a także wobec schizmy Hipolita. Akceptował związki małżeńskie zawierane między osobami wolnymi a niewolnikami. Umożliwił powrót do Kościoła chrześcijanom, których poprzednio wykluczano z pokuty kościelnej, pozostawiając ich sądowni Bożemu.

W IKONOGRAFII Św. Kalikst przedstawiany jest w stroju pontyfikalnym z tiarą na głowie. Jego atrybutami są: księga, kamień na księdze, pastorał.

Bł. Radzim Gaudenty, biskup (+ 1006/1011?). Pochodził z książęcego czeskiego rodu Sławnikowiców. Był przyrodnim bratem św. Wojciecha. Stałe przebywał w jego otoczeniu. Razem z Wojciechem wstąpił do benedyktynów na Awentynie. Z nim przybył do Polski i towarzyszył mu w misji do Prusów. Po męczeńskiej śmierci św. Wojciecha i przeniesieniu ciała do Gniezna udał się do Rzymu. Papież Sylwester II ustanowił go biskupem. Po powrocie do Polski bł. Radzim podjął w 1000 roku obowiązki pierwszego arcybiskupa gnieźnieńskiego. Metropolii podlegały wtedy biskupstwa w Krakowie, Wrocławiu i Kołobrzegu.

Św. Małgorzata Maria Alacoque urodziła się 1647 roku w Burgundii. Ojciec jej był notariuszem i sędzią. Mając 24 lata wstąpiła do wizytek w Paray-le-Monial. Mistyczka. Pan Jezus w wielu objawieniach przedstawił jej swe Serce - kochające ludzi i spragnione ich miłości. W związku z otrzymanym orędziem i poleceniem, aby ustanowiono święto czczące Jego Najświętsze Serce oraz przystępowano do pierwszopiątkowej Komunii św. wynagradzającej, doznała wielu przykrości i sprzeciwów. Małgorzata zmarła 17 października 1690 roku. Beatyfikował ją Pius IX (1864), kanonizował Benedykt XV (1920).

W IKONOGRAFII św. Małgorzata Maria przedstawiana jest w czarnej habitce wizytek, w rękach trzyma przebite serce.

15 Październik

Teresy Gerarda Aurelii Aurory Teodoryka Florentyny
Św. Teresy z Avila, Dziewicy i Doktora Kościoła *(WO)*

ROCZNICA POŚWIĘCENIA KOŚCIOŁA KATEDRALNEGO W ŁODZI
W diecezji łódzkiej (Święto)

św. Antiocha bpa (+ V w.)
św. Eutymiusza Młodszeo op.(+ 898)
św. Sewera bpa (+ V w.)
św. Tekli dz. ksieni (+ 790)
św. Teodoryka zk. (+ 1377)

Św. Teresa od Jezusa, Urodziła się w 1515 roku. Pochodziła ze szlacheckiej i zamożnej rodziny zamieszkałej w Avili. Jako dziecko marzyła o męczeństwie za wiarę. Mając 12 lat przeżyła śmierć matki. Pisała o tym w swej biografii: "Gdy mi umarła matka... rozumiejąc wielkość straty udałam się w swoim utrapieniu przed obraz Matki Bożej i rzewnie płacząc, błagałam Ją, aby mi była matką. Prośba ta, choć z dziecinną prostotą uczyniona, nie była - zdaje mi się - daremną." W 20 roku życia wstąpiła do klasztoru karmelitanek w rodzinnym mieście, w Avili. Po złożeniu ślubów ciężko zachorowała. Przez rok leczyła się poza klasztorem. Po powrocie do klasztoru jej życie duchowe ulega pogłębieniu. Utalentowana i wrażliwa odkrywa, że modlitwa jest tajemniczą bramą, przez którą wchodzi się do "twierdzy wewnętrznej". Mistyczka i wizjonerka, a jednocześnie osoba o umysłowości wielce rzeczowej i praktycznej. Przeprowadziła reformę swojego zakonu fundując 32 klasztory. Część życia spędziła w ciągłych podróżach, na pertraktacjach z władzami duchownymi i świeckimi, wygłaszaniu konferencji o odnowie życia zakonnego. Z pomocą św. Jana od Krzyża przedsięwzięła również reformę karmelitów. Nową gałąź zakonu nazwano karmelitami bosymi. Łączyła kontemplację z aktywnością i umartwieniem. Mimo przeciwności konsekwentnie realizowała swoje zakonne powołanie. Miała dar serdecznej zażyłości z Bogiem. W oparciu o osobiste doświadczenie św. Teresa napisała dzieła, które są perłami literatury mistycznej. Za największe uważana jest "Twierdza wewnętrzna". Jest klasykiem literatury hiszpańskiej.

Umarła 15 października 1582 roku.

Beatyfikował ją Paweł V (1614), kanonizował Grzegorz XV (1622).

Paweł VI ogłosił św. Teresę doktorem Kościoła (1970).

Jest patronką Hiszpanii, miasta Avila, Alba de Tormes. karmelitów bosych, karmelitów trzewickowych, chorych - zwłaszcza uskarżających się na bóle głowy i serce, dusz w czyszczeniu cierpiących.

W IKONOGRAFII św. Teresa przedstawiana jest w habitie karmelitanki.

Jej atrybutami są: anioł przeszywający jej serce strzałą miłości, gołąb, krzyż, pióro i księga, napis: "Misericordias Domini in aeternum cantabo", strzała.

"Św. Teresa była człowiekiem radości. W porze rekreacji układała zabawne piosenki i wyśpiewywała je przy tamburynie i kastanietach. Chyba jedyna święta z kastanietami. Dziwiły się wielce siostry zakonne i trochę gorszyły: Jakże to tak? a Teresa z ukosa: Potrzebne to wszystko, aby życie było znośne. "

"Naśmiewano się z niej w Toledo, że ma trzy dukaty i pragnie klasztor fundować. Rzekła: Teresa i trzy dukaty to jest nic. Ale Bóg, Teresa i trzy dukaty - to jest wszystko. a zatem moi panowie? Rajców zamurowało. Dostała zgodę. Klasztor stanął, chociaż na początku jedno jajko dzielono na trzy osoby, bo fundacja była znów bez zaopatrzenia."

Tadeusz Żychiewicz "Żywoty"

16 Październik

Jadwigi Małgorzaty Rodziława Gawła Gerarda

Św. Jadwigi Śląskiej, Wdowy (WO)

W archidiecezji wrocławskiej i katowickiej oraz w diecezjach gliwickiej, legnickiej i opolskiej - głównej patronki Śląska i archidiecezji wrocławskiej (UROCZYSTOŚĆ)

św. Berchariusza op. m. (+ 685)

św. Eliflusa m. (+ IV w.)

św. Gawła (Galia) ps. (+ 627/645?)

św. Gerarda Majelli zk. (+ 1755)

św. Lullusa bpa (+ 786)

śwśw. Martyriana, Saturiana, mm. i Maksymy dz. (+ V w.)

Św. Jadwiga Śląska, księżna, wdowa urodziła się w 1174 (1179?) roku jako córka Bertolda IV hrabiego na Andechs (Bawaria). Otrzymała staranne wychowanie i wykształcenie w domu rodzinnym i u benedyktynek w Kitzingen. W trzynastym roku życia poślubiła Henryka i Brodatego, księcia Wrocławia, z którym miała siedmioro dzieci. W swoim życiu

doświadczyła tajemnicy Krzyża. Przeżyła śmierć męża i prawie wszystkich dzieci. Jej ukochany syn, Henryk Pobożny poległ w bitwie z Tatarami pod Legnicą. Ostatnie lata spędziła w ufundowanym przez siebie klasztorze cystersek w Trzebnicy gdzie jej córka Gertruda była przełożoną. Zasłynęła z pobożności i czynów miłosierdzia. Wyczerpana surowym życiem mniszki, chociaż nie składała ślubów zmarła 15 października 1243 roku.

Kanonizowana przez Klemensa IV w 1267 roku.

Jej relikwie spoczywają w Trzebnicy.

Patronka Polski, Śląska, archidiecezji wrocławskiej i diecezji w Görlitz. miast: Andechs, Berlina, Krakowa, Trzebnicy, Wrocławia, Europy. uchodźców oraz pojednania i pokoju.

W IKONOGRAFII św. Jadwiga przedstawiana jest jako młoda mężatka w długiej sukni lub w książęcym płaszczu z diademem na głowie. Czasami w habicie cysterskim.

Jej atrybutami są: but w ręce, krzyż, księga, figurka Matki Bożej, makietka kościoła w dłoniach, różaniec.

17 Październik

Ignacego Wiktora Marity Sulisławy Guntarda Małgorzaty Guntarda

Św. Ignacego Antiocheńskiego, Biskupa i Męczennika (*WO*)

św. Contarda Ferrini prof. uniwersytetu (+ 1902)

św. Florentyna bpa (+ ok. 527)

św. Herona bpa (+ II w.)

św. Mamelty m. (+ ok. 343)

Św. Ignacy Antiocheński, (+ok. 107) - następca św. Piotra na biskupstwie w Antiochii (Syria). W czasie prześladowania za cesarza Trajana został uwięziony i skazany na śmierć. Wysłano go do Rzymu, aby tam rzucić na pożarcie dzikim zwierzętom. W drodze napisał siedem listów do gmin chrześcijańskich Malej Azji, wyrażając w nich żarliwość wiary oraz głęboki pokój serca wobec czekającego go męczeństwa. Listy te są ważnym dokumentem wiary pierwotnego Kościoła. Św. Ignacy, "Teoforos" - jak przedstawia się w pismach, zginął śmiercią męczeńską na arenie w Rzymie. Jego imię wymieniane jest w Kanonie rzymskim.

W IKONOGRAFII św. Ignacy ukazwany jest w szatach biskupich rytu wschodniego lub jako młody biskup z raną na piersi.

Atrybutami są: lew u stóp, IHS na piersi Świętego.

18 Październik

Łukasza Juliana Wiktora Jana Piotra
Św. ŁUKASZA EWANGELISTY (*Święto*)
św. Asklepiadesa bpa m. (+ 218)
św. Atenodora bpa m. (+ III w.)
św. Juliana ps. (+ 377)
św. Justa m. (+ III w.)
św. Piotra z Alkantar kpł. zk. (+ 1562)

El Greco, Św. Łukasz

Św. Łukasz, Ewangelista (I w.). Euzebiusz i Tertulian piszą, że jego rodzinnym miastem była Antiochia Syryjska. Z pochodzenia - poganin, z zawodu - lekarz ([Kol 4,14](#)). Około 50 roku przyłączył się do św. Pawła, gdy ten odbywał drugą misyjną podróż. Towarzyszył mu w Troadzie, Filippi, Jerozolimie. Był z nim w Rzymie, a także podczas trzeciej podróży misyjnej. Po śmierci Apostoła Narodów działał (jako biskup?) w Achai i Egipcie. Według tradycji Łukasz jest autorem Ewangelii oraz Dziejów Apostolskich. Zawdzięczamy mu prawie wszystkie wiadomości o dzieciństwie Pana Jezusa oraz niejeden rys jego Matki. Dante określił go "historykiem łagodności Chrystusowej". Miał umrzeć śmiercią naturalną w wieku 84 lat w Beocji. Patron Hiszpanii, miasta Achai; introligatorów, lekarzy, malarzy i rzeźbiarzy, notariuszy, rzeźników, złotników.

Według legendy malował portrety Jezusa, apostołów, a zwłaszcza Maryi, Matki Bożej. Jeden z nich, jak opisuje Teodor Lektor z VI wieku, cesarzowa Eudoksja, żona Teodozego II Wielkiego, zabrała z Jerozolimy i przesłała św. Pulcherii, siostrze cesarza. Według innej opowieści kopią jednego z obrazów św. Łukasza jest Ikona Jasnogórska.

W IKONOGRAFII św. Łukasz prezentowany jest jako młodzieniec o ciemnych, krótkich, kędzierzawych włosach, w tunice. Sztuka zachodnia ukazuje go z tonsurą lub łysiną, czasami bez zarostu. Bywa przedstawiany, gdy maluje obraz.

Jego atrybutami są: księga, paleta malarska, przyrządy medyczne, skalpel, wizerunek lub figura Matki Bożej, wół, zwój.

19 Październik

Jana Izaaka Pawła Ziemowita

Św.Św. Męczenników Jana de Brebeuf, Izaaka Jogues'a, Kapłana oraz Towarzyszy (WD)

Bł. Jerzego Popiełuszki, prezbitera i męczennika

W archidiecezji warszawskiej i diecezji legnickiej (WD)

Św. Pawła od Krzyża, Kapłana (WD)

św. Akwilina bpa (+ ok. 690)

św. Etbina op. (+ VII w.)

św. Fredeswindy dz. (+ ok. 750)

śśw. Ptolemeusza i Lucjusza, mm. (+ ok. 160)

św. Warusa żołnierza m. (+ IV w.)

św. Worana bpa (+ 585)

Jan Brebéuf, Izaak Jogues, Karol Garnier, Antoni Daniel, Gabriel Lalemant, Noël Chabanel, Jan de Lalande i René Goupil, francuscy jezuici, byli misjonarzami pracującymi wśród Indian Huronów i Irokezów w Ameryce Północnej i Kanadzie. Wszyscy zostali umęczeni przez Indian w latach 1642-1649. Papież Pius XI kanonizował ich w roku 1930. Św. Jan Brebéuf przybył na misje do Kanady w roku 1625. Pracował wśród Huronów z wielkim poświęceniem, praca ta szła jednak tak opornie, że w ciągu trzech lat zdołał ochrzcić tylko jedno dziecko indiańskie. Po zdobyciu Quebecu przez Anglików musiał powrócić do Francji, ale po odzyskaniu Kanady przez Francuzów wyruszył znów na misje. Podczas wojny między szczepami Huronów i Irokezów został wraz z Gabrielem Lalemant pochwycony przez Irokezów i po strasznych katuszach zamordowany 16 marca 1649 roku.

Św. Izaak Jogues urodził się w Orleanie w roku 1607. Wstąpił do jezuitów i po ukończeniu studiów wyjechał w roku 1636 na misje do Kanady, gdzie pracował przez kilka lat w niezwykle trudnych warunkach wśród Indian na północ od Wielkich Jezior. Pochwycony przez Irokezów i zawleczony do ich wioski, wycierpiał straszliwe męczeństwo. Po dłuższej niewoli towarzyszy Izaaka został zabity, a Izaaka wykupił jakiś litościwy pastor holenderski za

300 funtów srebra i uprosił gubernatora Nowej Holandii, by go przewiózł do Nowego Amsterdamu (dziś Nowy Jork). Tu widok sponiewieranego misjonarza wzbudził powszechną litość; jakiś młody handlowiec przypadł mu na ulicy do nóg, wołając: "Męczenniku Chrystusowy". Izaak wrócił w roku 1644 do Francji. Okazywano mu powszechnie głęboką cześć; regentka Anna ucałowała jego okaleczone ręce. Wkrótce na gorące prośby Izaaka pozwolono mu powrócić między Indian. Na życzenie rządu francuskiego doprowadził do pokoju ze szczepem irokezów. Jednakowoż 18 października 1646 roku kilku zabobonnych Indian, mniemających, że jest on sprawcą wybuchłej właśnie zarazy, zabiło go toporem.

Paweł Franciszek Danei urodził się w 1694 roku w Ovada (Piemont). Pochodził z zubożałej rodziny szlacheckiej. Mając 19 lat zaciągnął się do armii weneckiej, aby walczyć z Turkami. Ale już po roku podjął życie pustelnika. W jedenaście lat później został kapłanem. Był jednym z największych kaznodziejów XVIII stulecia. Jego pobożność cechowała pasyjność, czyli rozważanie i uczestniczenie w tajemnicy Męki Pańskiej. Powołał zgromadzenie pasjonistów którego celem jest głoszenie nabożeństwa do Męki Chrystusa i wzywianie do pokuty. Założył klasztor na Monte Argentario niedaleko Orbetello (1728). Był pierwszym, a zarazem dożywotnim generałem zakonu. Razem z Marią Crocifissa di Gesù powołał także żeńskie zgromadzenie pasjonistek.

Zmarł w Rzymie 18 października 1775 roku. Został pochowany w bazylice św. Jana i Pawła. Beatyfikował go Pius IX w 1853 roku, kanonizował w 1867.

Jest patronem pasjonistów pasjonistek oraz orędownikiem nabożeństwa do Męki Pańskiej.

W IKONOGRAFII przedstawiany jest św. Paweł w czarnym, zakonnym habicie z napisem "Passio Domini Nostri Iesu Christi" w obwódce w kształcie serca.

Jego atrybutami są krucyfiks i czaszka.

20 Październik

Jana Ireny Kleopatry Witalisa

Św. Jana Kantego, Kapłana (WO)

W archidiecezji lubelskiej i diecezji bielsko-żywieckiej - patrona archidiecezji (WO)

W archidiecezji krakowskiej - głównego patrona (UROCZYŚTOŚĆ)

św. Andrzeja z Krety mn. m. (+ 766)
św. Artemiusza wodza cesarskiego m. (+ 362)
św. Felicjana bpa m. (+ 251)
św. Ireny dz. m. (+ VI w.)
śwśw. Jerzego dk. i Aureliusza z Kordony (+ 858)
św. Kaprasjusza m. (+ III w.)
bł. Marii-Bertilli Boscardin dz. (+ 1922)
św. Syndulfa kpł. (+ ok. 600)

Św. Jan Kanty urodził się w 1390 roku w Kętach. Studiował filozofię i teologię na Uniwersytecie Jagiellońskim, gdzie później został profesorem. Pełnił funkcję kanonika i kustosza kolegiaty św. Floriana w Krakowie oraz przez krótki czas proboszcza w Olkuszu. Był człowiekiem żywej wiary i głębokiej pobożności. Kilkakrotnie pieszo pielgrzymował do Rzymu. Przez całe życie kapłańskie powstrzymywał się od spożywania mięsa. Niezwykle pracowity przepisywał manuskrypty Odnalezione niedawno rękopisy liczą 18 000 stron (!). Słynął z wielkiego miłosierdzia. Nie mogąc zaradzić nędzy wyzbył się nawet własnego odzienia i obuwia.

Zmarł 24 grudnia 1473 roku. Beatyfikował go Innocenty XI (1680), kanonizował Klemens XIII (1767). Jego relikwie spoczywają w kościele św. Anny w Krakowie.

Jest patronem Polski, archidiecezji krakowskiej, Krakowa, profesorów, nauczycieli i studentów, szkół katolickich, "Caritasu".

"Strzeż się obrazić kogo, bo przeproszać jest niebłogo.

W IKONOGRAFII św. Jan przedstawiany jest w tożsamości profesorskiej. Często w ręku ma krzyż. Bywa ukazany w otoczeniu studentów lub ubogich.

Jego atrybutami jest scalony dzbanek, obuwie, które daje ubogiemu, pieniądze wręczone zbójcom, różaniec.

21 Październik

Jakuba Urszuli Celiny Hilarego

Bł. Jakuba Strzemię, Biskupa (*WO*)

św. Celiny (+ 458)

śwśw. Dasjusza, Zotyka, Kajusa żołnierzy, mm. (+ IV w.)

św. Hilariona op. (+ ok. 317)

św. Malchusa mn. (+ IV w.)

bł. Piotra Capuzi z Tiferno zk. (+ 1445)
św. Urszuli m. (+ IV w.)

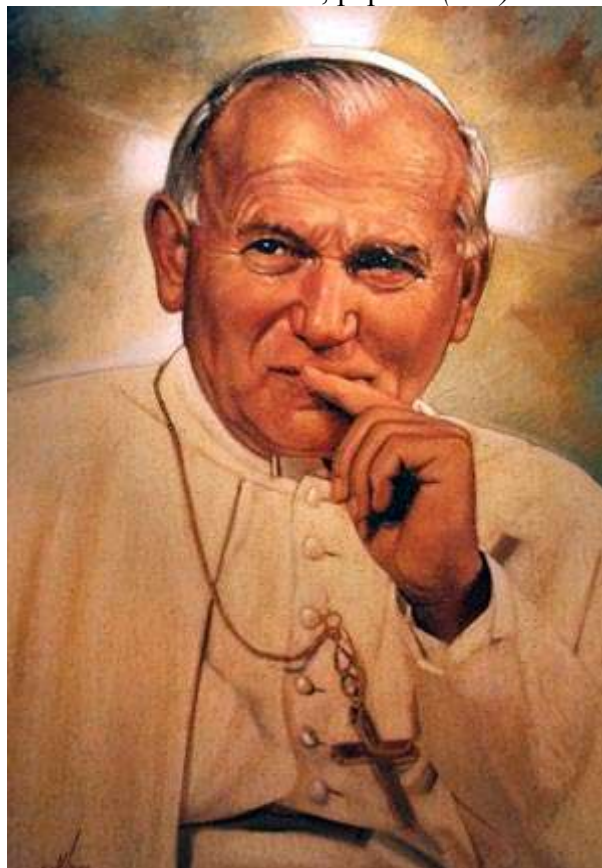
Bł. Jakub Strzebię (Strepa), biskup(1340-1409). Był franciszkaninem. Pełnił funkcję gwardiana misyjnego Stowarzyszenia Braci Pielgrzymujących dla Chrystusa we Lwowie. Zastąpił jako gorliwy misjonarz wschodnich Kresów. W 1391 roku został arcybiskupem Halicza na Rusi, gdzie konsekwentnie pracował nad ożywieniem życia religijnego w rozległej archidiecezji. Doradca Władysława Jagiełły. Senator. Prowadził życie skromne i ubogie. W swej pobożności miał szczególny kult do Najświętszego Sakramentu i NMP. Beatyfikowany przez Piusa VI (1790). Jego relikwie spoczywają w katedrze w Lubaczowie. Patron archidiecezji lwowskiej, Lwowa, prowincji franciszkanów konwentualnych.

W IKONOGRAFII bł. Jakub przedstawiany jest w stroju biskupa. Jego atrybut to pieczęć herbowa z wizerunkiem Matki Bożej.

22 Październik

Donata Filipa Korduli Kordiana Salomei Józefiny Marka

Bł. Jana Pawła II, papieża (WO)

ROCZNICA POŚWIĘCENIA BAZYLIKI KATEDRALNEJ W SANDOMIERZU
W diecezji sandomierskiej (Święto)

ROCZNICA POŚWIĘCENIA BAZYLIKI KATEDRALNEJ W TARNOWIE
W diecezji tarnowskiej (Święto)

Przeniesienie relikwii św. Wojciecha
W archidiecezji gnieźnieńskiej (WO)

Św. Donata, biskupa (+ ok. 875/877)

śwśw. Filipa bpa, Sewera kpl., Euzebiusza, Hermesa, mm. (+ 303)

św. Marka bpa Jerozolimy (+ II w.)

św. Melaniasa bpa (+ 300)

śwśw. Nunilony dz., Alodii dz., mm. (+ 851)

św. Salome (+ I w.)

św. Werekunda bpa (+ VI w.)

Św. Donat, biskup (+ ok. 875/877). Pochodził z zamożnej rodziny. Podczas pielgrzymki do Rzymu, w tokańskim miasteczku Fiesole wybrano go przez akłamację na biskupa. Pełnił tę funkcję przez 40 lat. Brał udział w koronacji Ludwika II oraz w synodzie rzymskim (861). Pozostawił po sobie teksty poetyckie.

W IKONOGRAFII św. Donat przedstawiany jest w stroju biskupim. Stoi obok Matki Bożej. Jego atrybutem jest rozbity kielich.

23 Październik

Jana Igi Marleny Honorata Teodora Seweryna Ignacego Włościslawa

Św. Jana Kapistrana, Kapłana (*WD*)

Św. Józefa Bilczewskiego, biskupa (*WD*)

bł. Bartłomieja de Breganza bpa (+ 1270)

św. Domicjusza kpł. (+ VIII w.)

św. Ignacego bpa patr. Konstantynopola (+ 877)

bł. Jana Dobrego zk. (+ 1249)

śwśw. Serwanda i Germana, mm. (+ III w.)

św. Seweryna bpa (+ V w.)

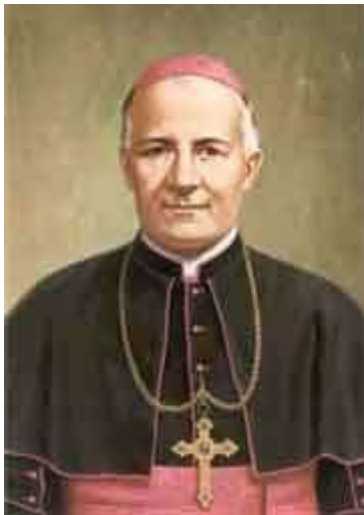
św. Teodora kpł. m. (+ 363)

Jan Kapistran urodził się w 1386 roku w Capestrano. Po studiach prawniczych w Perugii był radcą dworu neapolitańskiego, następnie sędzią i gubernatorem. Podczas walk dostał się do niewoli. Przebywając w więzieniu przeżył wizję, pod wpływem której zmienił życie. Po uwolnieniu wstąpił do franciszkanów obserwantów - bernardynów. Podjął pracę wędrownego kaznodziei. Kazania głosił we Włoszech, Austrii, Francji, Niemczech, w Polsce, na pograniczu Czech i Moraw na Węgrzech. Przemierzając te kraje organizował szpitale i **inne** dzieła miłosierdzia. W Polsce przebywał 8 miesięcy. Był na ślubie króla Kazimierza Jagiellończyka z Elżbietą, córką cesarza Albrechta II. Pozostawił po sobie dwa klasztory bernardynów: w Krakowie i Warszawie. Św. Jan był mediatorem w sporze o tron neapolitański, w konflikcie między Mediolanem a Bazyleą oraz na Sycylii. W swym aktywnym życiu poświęcał wiele czasu na modlitwę. Prowadził życie umartwione. Często pościł. Miał dar przepowiadania przyszłości. Św. Jan Kapistran - mianowany przez Piusa II legatem - wzywał do zjednoczenia sił chrześcijańskich przeciw inwazji muzułmańskiej na Europę. Przyczynił się do zwycięstwa nad Turkami w bitwie pod Belgradem (1456). Zmarł w kilka miesięcy później 23 października w Ilok nad Dunajem.

Nazwano go "apostolem zjednoczonej (po schizmie) Europy". Beatyfikowany w 1622, kanonizowany w 1690 roku.
Patron prawników.

W IKONOGRAFII św. Jan Kapistran przedstawiany jest w habicie franciszkańskim. Jego atrybuty: gwiazda koło głowy krucyfiks, księga, monstrancja w rękach, noga depcząca turecki turban, sztandar z krzyżem.

Józef Bilczewski urodził się 26 kwietnia 1860 roku w Wilamowicach koło Kęt w ubogiej rodzinie stolarza-cieśli, a zarazem rolnika - Franciszka Biby i Anny z Fajkiszów. w 1880 roku ukończył gimnazjum w Wadowicach, w którym zdał z odznaczeniem maturę. Następnie wstąpił do Seminarium Duchownego w Krakowie, a po ukończeniu Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Jagiellońskiego, 6 lipca 1884 roku przyjął święcenia kapłańskie z rąk kardynała Albina Dunajewskiego.

W ciągu dwu lat uzyskał stopień doktora teologii. Studiował także dogmatykę i archeologię chrześcijańską w Rzymie i Paryżu. w 1890 roku habilitował się na Uniwersytecie Jagiellońskim z dogmatyki fundamentalnej. w 1891 roku mianowany został profesorem nadzwyczajnym dogmatyki specjalnej na Uniwersytecie Lwowskim, a w 1893 roku profesorem zwyczajnym. w 1896 roku był dziekanem, a w 1900 roku rektorem Uniwersytetu Lwowskiego.

W 1900 roku papież **Leon XIII** ustanowił go metropolitą arcybiskupem lwowskim. Dzięki jego inicjatywie powstało na terenie archidiecezji lwowskiej 330 obiektów sakralnych na czele z monumentalnym kościołem świętej Elżbiety we Lwowie. Wspierał rozwój Wilamowic, a także miejscową społeczność i jej życie edukacyjne.

W swojej pracy duszpasterskiej wzorował się na bł. Jakubie Strzemię. Pragnął pomagać wszystkim potrzebującym pomocy materialnej i duchowej. Głosił pogląd, że sama praca w kościele nie wystarcza, że należy do niej dołączyć pracę społeczną dążącą do oświecenia i poprawy bytu materialnego parafian oraz do usunięcia wszelkiego rodzaju nadużyć, którym ulegały środowiska ekonomicznie słabsze. w celu przygotowania księży do tej akcji organizował w swoim pałacu we Lwowie specjalne kursy społeczne. Wybudował dla stowarzyszeń katolickich Dom Katolicki we Lwowie.

Dzięki niemu w 1907 roku przybyli na ziemie polskie pallotyni, gdyż pozwolił im osiedlić się w Jajkowcach na terenie jego diecezji. Zajmował się pomocą dla studentów, szkół ludowych, środowisk robotniczych, wspomagał materialnie ubogich. Dla nich w czasie i wojny światowej był moralnym i materialnym oparciem. Józef Bilczewski odznaczał się wielką wrażliwością społeczną, troską o biedotę. Usiłował zmniejszać konflikty polsko-ukraińskie. Za życia mówiono o nim jak o świętym.

Umarł z przepracowania na anemię złośliwą 23 marca 1923 roku we Lwowie. Został pochowany pośród ubogich na cmentarzu Jankowskim, odprowadzany na miejsce wiecznego spoczynku przez tłumy przedstawicieli wszystkich środowisk Lwowa. Jego zabalsamowane serce przekazano do parafii św. Stanisława Biskupa w Lubaczowie, gdzie spoczęło obok ołtarza z relikwiami metropolity halicko-lwowskiego bł. Jakuba Strzemię. w 2001 roku urnę z sercem ofiarowano katedrze lwowskiej.

W 2001 roku beatyfikowany przez Papieża Jana Pawła II podczas jego wizyty we Lwowie. Kanonizacja Józefa Bilczewskiego przez papieża Benedykta XVI odbyła się 23 października 2005 roku w Rzymie.

24 Październik

Antoniego Marcina Alojzego Anety Rafała Józefa

Św. Antoniego Marii Clareta, Biskupa (*WD*)

Bł. Jana Wojciecha Balickiego, prezbitera

W archidiecezji przemyskiej (WO)

bł. Alojzego Guanella zk. (+ 1915)

św. Ewergisła bpa (+ ok. 614)

śwśw. Feliksa bpa, Audakta kpł., Januarego kpł., Fortunata i Septyma, lektorów, mm. (+ III w.)

bł. Józefa Baldo kpł. (+ 1915)

św. Marka ps. (+ 580)

św. Proklusa bpa (+ 446)

Antoni Maria Claret, urodził się w roku 1807. Pochodził spod Barcelony. W młodości uczył się tkactwa. Po studiach teologicznych przyjął święcenia kapłańskie (1835). Jako kapłan pracował w duszpasterstwie parafialnym, a później jako misjonarz w Katalonii i na Wyspach

Kanaryjskich. W 1849 roku założył zgromadzenie Misjonarzy Synów Niepokalanego Serca NMP - klaretynów. Wkrótce potem mianowano go arcybiskupem w Santiago na Kubie. Okazał się gorliwym i przedsiębiorczym pasterzem. Utworzył 53 parafie. Popierał żeńskie zgromadzenie - Instytut Apostolski Maryi Niepokalanej. W 1857 roku został odwołany do Hiszpanii, aby podjąć posługę spowiednika królowej Izabeli II i wychowawcy dzieci królewskich. Założył Akademię św. Michała skupiającą artystów. Po wybuchu rewolucji w Hiszpanii towarzyszył królowej na wygnaniu w Pau i Paryżu. W latach 1869-1870 uczestniczył w Soborze Watykańskim I.

Zmarł w roku 1870.

Beatyfikował go Pius XI (1934), kanonizował Pius XII (1950).

W IKONOGRAFII św. Antoni Maria Claret przedstawiany jest w stroju biskupa z regułą zakonu klaretynów w ręku.

Jego atrybutem jest medalion na szyi, krzyż na kufrze podróżnym.

"O 11.30 rano Pan udzielił mi łaski miłowania nieprzyjaciół" - zanotował kiedyś dzisiejszy patron. Odmawiając Różaniec i rozważając jego tajemnice, prosimy Jezusa i Maryję o tę łaskę, aby i na naszym zegarze wybiła kiedyś godzina miłowania naszych nieprzyjaciół.

25 Październik

Darii Chryzanta Bonifacego Kryspina Piotra Ingi Gaudentego Wilhelminy

Św. Antoniego Marii Clareta, biskupa

W archidiecezji przemyskiej (WD)

Św. Chryzanta i św. Darii, męczenników (+283/284?)

śwśw. Chrystiana i Kryspina, mm. (+ 285)

śwśw. Cyryna i Antonina, mm. (+ III w.)

św. Gaudentego bpa (+ ok. 410)

św. Hilarego bpa (+ ok. 535)

śwśw. Kryspina i Kryspiniana, mm. (+ III/IV w.)

św. Martyriusa i Margana, mm. (+ ok. 351)

św. Miniasa żołnierza m. (+ III/IV w.)

śwśw. Prota, Januarego dk., mm. (+ III/IV w.)

św. Tadeusza Macharbpa (+ ok. 1495)

Św. Chryzant i św. Daria, męczennicy (+283/284?). W oparciu o inskrypcje w "Passio" można przyjąć, że Chryzant przybył do Rzymu na studia. Nawróciwszy się, przywiódł do Chrystusa westalkę Darię oraz innych mieszkańców. Podczas prześladowania za czasów cesarza Numeriana zostali oni pochwyceni i skazani na śmierć. Wyrok wykonano w sposób okrutny - wrzucono ich do dołu powstałego po nie używanym akwedukcie przy via Salaria i tam żywcem zasypano ziemią oraz kamieniami.

W IKONOGRAFII przedstawia się św. Chryzanta jako rzymskiego młodzieńca z palmą w dłoni. Czasami jako rycerza Chrystusa w wianku na głowie. Jego atrybutami są: chorągiew, kamienie, korona, tarcza.

Św. Daria ukazywana jest w sztuce religijnej jako matrona rzymska z palmą w jednej, a z księgą w drugiej ręce. Jej atrybutami są: kamienie, korona, lew.

26 Październik

Lucjana Marcjana Ewarysta Damiana Lutosawa Dymitra Bernarda

Bł. Celiny Borzęckiej, zakonnicy

W diecezji bielsko-żywieckiej (WD)

Św. Lucjana i św. Marcjana, męczenników (+ 250/251?)

św. Bernarda Calvo bpa (+ 1243)

św. Bonawentury z Potenzy zk. (+ 1711)

bł. Damiana z Final-Borgo (+ 1484)

św. Dymitra z Salonik m. (+ IV w.)

św. Ewarysta pp. m. (+ 105)

św. Fulka bpa (+ 1229)

św. Kwadragesima (+ VI w.)

śwśw. Rogacjana kpl., Felicysyma, mm. (+ III w.)

św. Rustyka bpa (+ 461)

Błogosławiona Celina Borzęcka, zakonnica urodziła się 29 października 1833 r. w zamożnej rodzinie ziemiańskiej Chludzińskich, na kresach dawnej Rzeczypospolitej w Antowilu, blisko Orszy - teraz to Białoruś. Rodzice zadbali o to, by otrzymała staranne wykształcenie i wychowanie. Już jako młoda dziewczyna zapragnęła wstąpić do klasztoru wizytek w Wilnie, ale posłuszna woli rodziców i radzie spowiednika w 1853 r. wyszła za mąż za Józefa Borzęckiego, właściciela majątku Obrembszczyzna koło Grodna. Było to szczęśliwe małżeństwo, a Celina była dobrą żoną i matką. Urodziła czworo dzieci, z których dwoje - Marynia i Kazimierz - zmarło jako niemowlęta. Celina zajmowała się pracą charytatywną wśród ludności wiejskiej, a w 1863 r. wspierała powstańców, za co znalazła się wraz z kilkutygodniową Jadwigą w rosyjskim więzieniu w Grodnie.

W 1869 r. Józef Borzęcki uległ atakowi paraliżu i stracił władzę w nogach. Celina wraz z córkami Celiną i Jadwigą wyjechała z nim na leczenie do Wiednia, które jednak nie przyniosło spodziewanych rezultatów. Przez pięć lat starannie pielęgnowała męża. Na kilka tygodni przed śmiercią Borzęcki podyktował starszej córce Celinie testament, w którym zaświadczył o miłości, bohaterstwie, odwadze i roztropności swej żony.

Po jego śmierci, w 1875 r. Celina Borzęcka wyjechała z córkami do Rzymu. Tam znowu zapragnęła życia zakonnego. Poznała generała zmartwychwstańców, ks. Piotra Semenę, który stał się jej spowiednikiem i przewodnikiem duchowym. Pod jego wpływem postanowiła wraz z córką Jadwigą (obecnie Sługą Bożą) założyć żeńską gałąź zgromadzenia, do którego należał. Po pokonaniu wielu przeciwności i upokorzeń zmartwychwstanki zostały zatwierdzone jako zgromadzenie kontemplacyjno-czynne, którego zadaniem było nauczanie i chrześcijańskie wychowanie dziewcząt. Stało się to 6 stycznia 1891 r., gdy Celina i Jadwiga złożyły śluby wieczyste. Dzień ten jest uważany za początek Zgromadzenia Sióstr Zmartwychwstania Pana Naszego Jezusa Chrystusa w Kościele.

Mimo rozlicznych zakonnych obowiązków, Celina była przy starszej córce (również Celinie), gdy rodziły się jej dzieci. Starła się też być dobrą babcią dla swoich pięciorga wnucząt. Założone przez nią nowe zgromadzenie rozwijało się dynamicznie. Jesienią 1891 r. Celina otworzyła w Kętach, mieście św. Jana Kantego, pierwszy dom na ziemiach polskich. w skromnej starej chacie początkowo została założona szkoła dla dziewcząt i nowicjatek. Było trudno, bo siostrze i ich wychowankom doskwierała bieda, ale już po czterech latach stanął tam klasztor. Matka Celina sama zaprojektowała kaplicę, w której ołtarzu znalazła się Matka

Boża Ostrobramska, a w witrażach można zobaczyć patronów Polski, Litwy i Rusi. Budynek klasztoru otacza piękny park, w którym do dziś rosną drzewa zasadzone jeszcze przez założycielkę. Dowodem jej zaradności i wycucia smaku są zachowane niepowtarzalne szaty liturgiczne: alby, uszyte z jej koronkowej sukni ślubnej i dawnego stroju balowego. w Kętach zmartwychwstanki wybudowały szkołę i ochronkę dla dzieci. Stąd wyruszyły do kolejnych placówek - w Częstochowie i Warszawie. w 1896 r. rozpoczęły też pracę apostołską w Bułgarii, a w 1900 r. - w Stanach Zjednoczonych.

W 1906 r. Celina przeżyła cios - nieoczekiwanie zmarła jej córka Jadwiga, współzałożycielka zgromadzenia i najbliższa współpracownica. Mimo podeszłego wieku pełniła nadal obowiązki przełożonej generalnej. Zmarła w Krakowie 26 października 1913 r., pochowana została obok swej córki w Kętach. w 1937 r. doczesne szczątki Celiny i Jadwigi zostały przeniesione do krypty pod kaplicą klasztoru w Kętach, a w 2001 r. - do sarkofagu w kościele św. Małgorzaty i Katarzyny w Kętach.

Za życia matki Celiny powstało 18 domów, w których pracowało 214 sióstr zmartwychwstanków, i 16 związanych z ich duchowością zgromadzeń świeckich apostołek zmartwychwstania. w roku jej beatyfikacji w 54 domach w Polsce, Anglii, Argentynie, Australii, Kanadzie, Tanzanii, Stanach Zjednoczonych, we Włoszech i na Białorusi pracuje 512 sióstr oraz 322 apostołki. Siostry wykonują wiele posług, m.in. pracują jako nauczycielki, wychowawczynie, katechetki, zakrystianki, organistki, animatorki oazowe i pielęgniarki.

Proces beatyfikacyjny Matki Celiny rozpoczęto z inicjatywy papieża Piusa XII w Rzymie w 1944 r. Dekret o heroiczności cnót podpisał Jan Paweł II w 1982 r. w 2002 r. w Krakowie przeprowadzono proces dotyczący domniemanego uzdrowienia po ciężkim wypadku Andrzeja Mecherzyńskiego-Wiktora, prawnuka Matki Celiny w piątym pokoleniu. 16 grudnia 2006 r. Benedykt XVI podpisał dekret zatwierdzający uzdrowienie dokonane za jej przyczyną. 27 października 2007 r. w rzymskiej bazylice św. Jana na Lateranie matka Celina Borzęcka została ogłoszona błogosławioną.

Św. Lucjan i św. Marcjan, męczennicy (+250/251?). W Nikomedii podczas prześladowania za czasów Decjusza, ponieśli śmierć przez spalenie. Ich relikwie znajdują się w miejscowości Vich, w Hiszpanii.

27 Październik

Sabiny Iwony Frumencjusza Wincentego Antoniny Antonii

Św. Sabiny, męczennicy (II/III w.)

bł. Antoniny zk. (+ 1507)

św. Elesbaana króla Abisynii (+ IV w.)

św. Frumencjusza bpa w Etiopii (+ 380)

św. Gaudioza bpa (+ V/VI w.)

św. Józefa Pignatelli (+ 1811)

śwśw. Kapitoliny i Eroteidy, mm. (+ IV w.)

śwśw. Wincentego, Chrestyny, mm. (+ poł. III w.)

Św. Sabina, męczennica (II/III w.), według starego przekazu była siostrą Wincentego i Chrestyny. Wszyscy troje mieli zginąć jako ofiary prześladowań w Avili (?). Męczenników wspominają stara martyrologia oraz liturgia mozarabska.

W IKONOGRAFII św. Sabina przedstawiana jest w koronie, z palmą męczeńską w ręku.

28 Październik

Szymona Judy-Tadeusza

Św.Św. SZYMONA I JUDY TADEUSZA, APOSTOŁÓW (*Święto*)

W diecezji siedleckiej głównych patronów (UROCZYŚTOŚĆ)

śwśw. Anastazji i Cyryla, mm. (+ poł. III w.)

św. Cyryli m. (+ poł. III w.)

św. Farona bpa (+ ok. 670)

św. Fidelisa m. (+ III/IV w.)

św. Firmiliana bpa (+ 268)

św. Honorata bpa (+ ok. 397)

Św. Szymon (I w). Ewangelie wymieniają go w ścisłym gronie uczniów Pana Jezusa. Miał przydomek Zelota - "Gorliwy" (Mk 3,18), z żarliwością bowiem zachowywał Prawo Mojżeszowe. Według późnych źródeł pracował na terenie dzisiejszej Brytanii(?) oraz w Babilonii i Persji.

Zginął męczeńską śmiercią razem ze św. Judą Apostołem.

Patron diecezji siedleckiej oraz farbiarzy, garncarzy, grabarzy spawaczy.

W IKONOGRAFII św. Szymon w sztuce wschodniej przedstawiany jest z krótkimi włosami lub łysy, w sztuce zachodniej ma dłuższe włosy i kędzierzawą brodę.

Jego atrybutami są: księga, kotwica, palma i piła (drewniana), którą miał być rozcięty, topór, włócznia.

Św. Juda Tadeusz Apostoł (I w). Piszą o nim Ewangelisci: św. Jan podczas opisu Ostatniej Wieczerzy (14,22), św. Mateusz (10,3) i św. Marek (3,18). Juda był bratem Jakuba

Młodszego, krewnym Pana Jezusa. Jest autorem jednego z listów Nowego Testamentu. Po Zesłaniu Ducha Świętego miał prowadzić misję w Edessie. Według innych źródeł apostołował w Mezopotamii, gdzie poniósł śmierć męczeńską razem ze św. Szymonem. Patron diecezji siedleckiej, Magdeburga. Orędownik w sprawach beznadziejnych.

W IKONOGRAFII św. Juda Tadeusz przedstawiany jest w długiej, czerwonej szacie lub w brązowo-czarnym płaszczu. Trzyma mandylion z wizerunkiem Jezusa. Jego atrybutami są: barka rybacka, kamienie, krzyż, księga, łaska, maczuga, miecz, pałki, którymi został zabity, topór.

29 Październik

Felicjana Wioletty Euzebiei Narcyza Jacka Serafina Teodora Michała Abrahama Dalii

Św. Felicjana, męczennika (III w.)

św. Abrahama zk. (+ IV w.)

św. Donata bpa (+ 387)

śwśw. Maksymiliana bpa m., Walentego bpa (+ ok. 440)

św. Michała Rua kpł. (+ 1910)

św. Narcyza bpa (+ ok. 212)

św. Serafina z Francofonte ps. (+ 1616)

bł. Teodora op. (+ 575)

św. Zenobiego kpł. m. (+ IV w.)

Św. Felicjan, męczennik (III w.). "Martyrologium rzymskie" wspomina jego śmierć męczeńską w Kartaginie razem ze 124 towarzyszami. Być może współmęczennicy ponieśli śmierć podczas tego samego prześladowania, ale w różnych miejscowościach.

30 Październik

Bonawentury Zenobii Przemysława Edmunda Saturnina Gerarda Marcelego

Bł. Benwenuta Bojani (1255 - 1292)

bł. Anioła kpł. zk. (+ 1730)

św. Eutropii m. (+ I w.)

św. Gerarda bpa (+ 1122)

św. Germana bpa Kapui (+ 540)

śwśw. Juliana, Eunusa, Makarego, mm. (+ III w.)

śwśw. Klaudiusza, Luperka, Wiktoriausza, ich ojca Marcelego, mm. (+ III w.)

św. Liberata z Loro Piceno zk. (+ 1260)

św. Maksyma m. (+ pocz. IV w.)

św. Saturnina m. (+ III/IV w.)

św. Serapiona bpa (+ 212)

śwśw. Zenobiego bpa i Zenobii, mm. (+ pocz. IV w.)

B. BENVENUTA BOIANI, 1255-1292
30 ottobre, vergine e terziaria

Benwenuta urodziła się w Cividale del Friuli (północne Włochy) 4 maja 1255 roku. Była siódmą córką włoskiego szlachcica. Rodzice przyjęli ją z radością, chociaż od kilku lat czekali na syna - nadali jej imię Benwenuta, to znaczy: „dobrze, że przyszłaś”. Została tercjarką dominikańską. Podejmowała surowe umartwienia, znosiła wiele cierpień, ofiarowując je za nawrócenie grzeszników. Gdy przy grobie św. Dominika Guzmana odzyskała zdrowie, naśladowała go jeszcze gorliwiej. Obdarowana szczególnymi łaskami Boga, zmarła 30 października 1292 roku. Została beatyfikowana przez Klemensa XIII w 1765 r.

31 Październik

Alfonsa Krzysztofa Urbana Saturnina Wolfganga Antoniny Augusta

Św. Alfonsa Rodrigueza (1531 - 1617)

śwśw. Ampliata, Urbana, Narcyza, mm. (+ I w.)

św. Antonina bpa (+ VII w.)

bł. Krzysztofa z Romandiola kpł. zk. (1272)

św. Kwinktyna senatora m. (+ III w.)

bł. Tomasza z Florencji zk. (+ 1447)

św. Wolfganga bpa (+ 994)

Św. Alfons Rodriguez (1531-1617). Urodził się w rodzinie kupca w Segowii (Hiszpania). Po śmierci ojca prowadził rodzinne przedsiębiorstwo. W wieku 17 lat ożenił się. Siedem lat później stracił żonę i dwoje dzieci. Dwukrotnie rozpoczął studia teologiczne, niestety bez powodzenia. W 1571 roku wstąpił do jezuitów. Jako brat zakonny przez 40 lat pełnił funkcję furtiana kolegium w Palma na Majorce. Zasłynął z uprzejmości, dobroci i cierpliwości. Był mężem surowych umartwień i ciągłej modlitwy. Wzniósł się na szczyty modlitwy mistycznej. W roku 1825 beatyfikowany Kanonizował go Leon XIII (1888).